

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑΤΑ

Μεσουρνούσε τό φωτοπλευόμενο· χάμω και γύρω άμμο· δέντρο πουθενά· έρημο άπέραντη· κ' εγώ στό μέσο· ή κούρση μουξε κόψη τά ήπατα, δέν μπόραγα νά προχωρήσω· ξεπέζεφα· έγειρα στόν ήσκιο τής γκαμήλας μου νά ξανασάνω λίγο· κ' εκεί σά νά μουρθε κάπως γλυκός ό ύπνος και κοιμήθηκα· κ' είδα όνειρο, ά, σάν τί όνειρο.

Πάνω σέ κάποιο άερόστατο τάχα, εγώ και κάποιος φίλος μου σεργιανούσαμε ένα βασίλειο. Και βλέπαμε· και τί δέ βλέπαμε· κάμπους άκαλλιέργητους, νερά άνεμετάλλευτα· βουνά δεντροστόλιστα μά δυσκολανέβατα· χίλιω δυό λογιώ φρούτα που σάπιζαν στό ίδια τους τά δέντρα άπάνω, και τόσα άλλα— Μά σκια άθρώπου σ' όλα αυτά άπάνω καμμία— Λές και θανάτου πνοή φύσηξε και τά ρήμαξεν όλα.

Και μου λέγει ό φίλος μου: "Άς πούμε κ' ως τις πολιτείες. Κατεβαίνουμε κι ως εκεί και τί βλέπουμε. Χιλιάδες κόσμο, μιάν όχληση, ένα κακό, νά τρέχουν στους δρόμους μέσα, στις πλατείες, στις λέςχες, στα καφενεία, γυμνοί, έλεινοί, τεμπέληδες, δίχως δουλειά κχιμιά και νά φωνάζουν «Κάτω τό Γήλιο, κάτω τό Ψέμα. Γήλιος δέν ύπάρχει».

Κι άνάμεσο στόν όχλο, γέροντες άσπρομάλληδες νά βγάλουν λόγο. Παρκαλέσα τον κυβερνήτη τ' άερόστατου νά τό χαμηλώσει για λίγο, κι άκούσαμε. "Ω, κάλλιο νά μήν άκούγαμε.

«Η νύχτα μας έγέννησε· τ' άδιάλυτο σκοτάδι είναι ό πατέρας μας· ή Τύφλα ό Θεός μας. Σ' αυτούς θυσία πρόσφεραν οί παπούδες μας, σ' αυτούς και μείς θ' άφίσουμε την ψυχή μας. Γήλιος δέν ύπάρχει, ό Γήλιος είναι ψέμα. Τό Γήλιον τον φαντάστηκαν όσοι φτόνεσαν την τύχη τής Γέννας μας. Όσοι μελέτησαν τό κακό της. Κι άν μέσα σ' αυτούς βρισκονται και δικόι μας, δέν μπορεί παρά νά ναι άλλοθρησκοι, παρά νά ναι προδότες. Γι' αυτό κι ές κράζουμε από τά βάθη τώ σπλάχνω μας: 'Ανάθεμα την ψυχή τους.

- Κι' ό όχλος με μια φωνή «'Ανάθεμα».
— 'Ανάθεμα τό έργο τους. — 'Ανάθεμα.
— 'Ανάθεμα που τους άκλουθάνε. — 'Ανάθεμα.
— Καταραμένο τ' όνομα τους.
— Καταραμένο και τώρα και στόν αίωνα τον άπαντα.

Κ' είπαμε νά κατεβούμε για νά γνωρίσουμε κι

άπό κοντά τον παράξενο αυτόν κόσμο, και κατεβήκαμε.

Μά τ' είτταν τής τύχης μας νά δούμε; "Ολους άπ' άκρη σ' άκρη δίχως μάτια· σωστά τυφλοπόντικα μ' άθρώπινη μορφή. Και τους δικαιώσαμε για τις ιδέες τους. Οί δύστυχοι τό Γήλιο δέν τον γνώρισαν, ούτε και τά καλά τής μέρας.

Και τους ρωτήσαμε· ποιοί νά ναι οί τρισκατάρατοι που δέν πιστεύουν στό σκοτάδι; κι αυτοί δείχνοντάς μας τά σκολειά και τά παλαιικά τους κιοιτάπια· «Νά, όσοι στήσανε πόλεμο μ' αυτά και δέ δέχτηκαν τή θεία σφράγιση.»

Και σά θελήσαμε νά μάθουμε και τί είδους ήταν αυτή ή σφράγιση, μας πήραν άπό τό χέρι και μπάζοντάς μας μέσα μας είπαν «Νά έδώ είναι οί μεγάλοι ίεροφάντηδες τής γενιάς μας· όσοι πιστοί, πριχού χαράζουν τά μάτια των παιδιών τους, τά φέρνουν έδώ και λαβαίνουν τή Θεία σφράγιση.»

Κ' είδαμε, ώ Θεέ μου, τί φρίκη. Γέροντες ξεκουτιάρηδες με τά τρεμουλιαστά τους χέρια νά βαστάν σφραγίδες πυρωμένες, και νά στραβώνουν μ' αυτές τά μάτια των παιδιών, και νά λένε σάν είδος ξόρκια· «'Η νύχτα μας έγέννησε· τ' άδιάλυτο σκοτάδι είναι ό πατέρας μας· ή Τύφλα ό Θεός μας. Τυφλοί οί γονείοι μας ζήσανε, τυφλοί και σείς νά πεθάνετε.»

Κ' άκούγονταν εκεί μέσα κλάματα, κι άκούγονταν φωνές πόνου, και γίνονταν χαλασμός Κυρίου. Κι όσα παιδιά δέν μπόραγαν νά βσταξούν στόν πόνο τής σφράγισης, ξέφεδγαν άπό τά χέρια των πατέρων τους κ' άπό τις πολιτείες κι έρχόντουσαν στους κάμπους κι άνέβαιναν στις ντόσιμες τώ βουνών, άφ' όπου και ξαγνάτευαν τό Γήλιο κ' έστηναν νέο βασίλειο, με νέες θεωρίες και νέο πρόγραμμα.

Αυτοί γενόντουσαν οί κλλιερητάδες των άπεραντων κάμπων, αυτοί οί μελισσοκόμοι, οί πτηνοτρόφοι, οί χτηνοτρόφοι, οί τεχνίτες οί βιομήχανοι, αυτοί ήσαν που πλούταιναν και τήραγαν τό νέο τους βασίλειο, και που με τόνομα προδότες φέρνονταν στό χείλη των όσω δέ γροίκεσαν τό φώς.

Και θελήσαμε νά τους συχαρούμε· και θελήσαμε νά τρέξουμε και μείς μαζί τους, νά καμαρώσουμε τό έργο τους στους καλλιερημένους κάμπους, νά νεβούμε στα βουνά τους, νά ξαπλώσουμε στους ήσκιερούς και μυροβόλους κήπους, ν' άνασάνουμε τό δροσερό τους άγέρα, νά πιούμε τό κρυσταλένιο τους

νερό, νά ξανανώσουμε τό γαϊμακ, νά προστέσουμε ζωή σ' άδυνατισμένο μας κουφάρι.

Μά μέσα σ' όλα αυτά σάν κάτι νά μ' έκαψεν ύπερβολικά κ' έξύπνησα. Είταν ό Γήλιος· ή γκαμήλα άπό ώρα φαίνεται νάταν πλαγιασμένη και δέ μουκάμε πιά ήτικιο.

Guergueh 26. 3. 07.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΜΕΛ.

ΑΠΟΚΟΣΜΟΣ

Κόσμο που έζησες, που ζεις και που θά ζεις αίώνια "Οσο τό πνεύμα κ' ή ψυχή θά ζούν κι όσο τό 'Ωραίο, 'Ομορφο κόσμο κι αύλε, που ή ψυχή θωρεσος Κι δχε τά μάτια, των ανθων κόσμο και τής αγάπης, Των άστεριών, τής αιγαλιάς, τής θύμησης, των ήσκίων, Του 'Ηλιου που φεγγοβολεί, τής Νύχτας που μαγεύει, Του όνειρου κόσμο, των πουλιών και του δικού μου πόνου, Στους κύκλους σου τους φωτεινούς τή λευτεριά άνασαινώ Και χαίρομαι τις όμορφίες τής ζήσης κι άνταμώνω Στά δροσερά τάπώσια σου τή λατρεμένη κόρη.

Πατήσια, "Αλωνόρης του 907.

ΙΣΙΟΝΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΒΟΣΠΟΡΟ

Η ΒΑΡΚΑ

Δεμένη πίσω σ' ένα μεγάλο βαπόρι· κατέβαινε περήφανη τό Βόσπορο. Έβλεπ' όμπρός της τους άφρους που σκόρπιζε γύρω του τό βαπόρι και νόμιζε πως εκείνη τους σκόρπιζε. Έβλεπε πίσω της τό γαλάζιο αύλάκι που άνοιγε στό διάβα του ό μαύρος ό γίγαντας και νόμιζε πως ή πλώρη της ή μικροσκοπική χάραζε τή βαθιά, τήν άτίλειωτη κείνη γρχιμή. Και κατέβαινε περήφανη, φουσκωμένη για τή γληγοράδα της και για τή θαλασσοταραχή που σκόρπιζε γύρω. "Ετσι τουλάχιστο νόμιζε κείνη κι αυτό έδειχνε τό περήφανο περπάτημά της. Κάποτε έρχιγε κ' ένα βλέμμα περιφρονητικό στις άλλες βαρκούλες που ζύγανε για μια στιγμή και ύστερα τις άφινε πίσω, πολύ πίσω. Που νά τήν προφτάσουν εκείνες μ' ένα δλόασπρο μικρό! πανάκι σά χιονάτες πάπιες ή με δυό μικρά κοκκινοδομμένα κουτιά, που τάραζαν ήσυχα-ήσυχα τά γαλάζια νερά! Που νά σκορπίσουν εκείνες άφρους, που νά χαράζουν βαθιά αύλάκια! Έκείνες μόλις χάραζαν μια γραμμούλα που

Δέ σταμάτησε τό βήψιμό της ή Κατινούλα, όταν τάκουσε· δέν κοντοστάθηκε· δέν άλλαξε όψη. Πρώτη έννοια της ή Κύριος. Τόννοιωσε ιδιοστιγμής πόσο θά χολόσκασε για τέτοιο κάμωμα. και στόν 'Αντρέα πήγε ό νοός της προτού συλλογιστή τον έαφτό της. "Άς μη συχιστή ό 'Αντρέας με τό παραπάνω και τής φτάνει. Μά τί τάχα; Μήπως κι ό γιατρός ό ίδιος, ό 'Αρτός εκείνος, μήπως όταν έρχότανε, δέν έθαζε τά δυνατά του νά τήν περιποιηθί, δέν τή βωτσύσε, δέν τής μιλούσε πάντα έθγενικά και φιλικά; Ξειθαρτός άθρωπος, κκταδεχτικός. Γελαστηκε, τί νά γίνη; "Ενα κχλό φέρσιμο, δέν μπορούσε ή Κατινούλα νά τό ξεχάση. Κάποτες μαλιστα τήν πείραζε ή μικρή, που τό στόμα του κανείς δέν τολμούσε νά νοίξη, άμα ό λόγος για κανένα πρόσωπο που έτυχε μια φορά νά τήν καλημερίση. Για τό κρέμα του 'Αρτού μήτε παραπονέθηκε· χχιμύελασε μόνο με τό χαμύγελο της τάγαθό.

Σάστισε ό 'Αντρέας και τον πήραν οί λογισμοί. Ναι, κατάλαβε ό ποιητής του τί θά πη άδικία και θυμός· κατάλαβε όμως συνάμα και τί θά πη άδολη γυναικεία ψυχή— άχ! σά νά τήν έβλεπε τώρα μπροστά του ό 'Αντρέας τήν 'Αντιγόνη— μια ψυχή που άπό μέπος δέν ξέρει, που ξέρει

μόνο και μόνο νάγαλή.

'ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΗ'.

Τάδοξο τό ποτάμι.

"Η Κατινούλα δέν τά πήγε άχαμνά τις άκάλουθες μέρες. Μά ό 'Αντρέας θυμότανε άξαρνα και τό λόγο του γιατρού, πως έπρεπε δηλαδή νά του τή φέρη για νά τής ξανακολλήση τό διχφραγμα, και πάλε είτανε ό δύστυχος άνω κάτω. Σπίτι νά γίνη τέτοιο χειρούργημα, μήτε νά τό στοχαστής. Που λοιπόν έννούσε ό Κλυζιούς νά του τή φέρη; Στο νοσοκομείο; "Ετσι έλεγε ό 'Αντρέας· γνωστό κιόλας πως ό Κλυζιούς άφωσιωμένος στό νοσοκομείο του, καθε πρωί εκεί περνούσε δυό τρεις ώρες, ως και τήν κεριακή τό πρωί, μπορούσε περιφρημα νά παρακολουθήση τον άρρωστο, και βέβαιο πως με τους βοηθούς, με τους μαθητάδες, τους νοσοκόμους, τους έσωτερικούς κ' έξωτερικούς, με τά χρειαζόμενα μπόλικα εργαλεία, με τις σάλεις τις πίτηδες και μωμένες, με ό τι πρόσταξες άμέσως στη διάθεσή σου, καταλληλότερο μέρος άδύνατο νά φανταστής. "Ελα

δά όμως που είτανε νοσοκομείο, κι ό 'Αντρέας δέ λησμονούσε τήν έλευσινή, τήν έντύπωση που του είχε δώσει ό Μπούνιος, όταν του έφερε κι άφτυνοού τήν Κατινούλα νά τήν ξετάση· και νά μήν τήν ξετάση. 'Αλήθεια που άλλαζε ό γιατρός, κι ό Κλυζιούς έκανε τό χρέος του όπως μήτε φαντάστηκε ποτέ του νά τό κάμη ό Μπούνιος. Δέν τό άρεζε ως τόσα που δέν τό άρεζε ό 'Αντρέας. Του φαίνότανε σά νά του παίρνανε, σά νά του χραπάζανε από τά χέρια του τό παιδί του, μια και τήν άφινε μόνη της άλάκρη βδομάδα, δίχως ό ίδιος νά φροντίξη για τά συνηθισμένα της. Μπιστοσύνη ό άθρωπος είχε στόν έαφτό του, και με τό δικιο του, γιατί ό πατέρας βλέπει πράματα που ξένο μάτι δέν τά βλέπει. Δίσταζε κ' ή Άννα. Τι; Θα τήν παραδώσουνε ξανά στόν Κλυζιού που τήν άποράσισε περσι άψε σήσσε, προτού άκόμη τή δθί, που και φέτο έθαζε καινούρια γνώμη για τήν άρρώστια της, πάλε σέ μια συνέλεψη τής 'Εταιρίας; Νά μή μας τήν πασπατέθουνε δά και κάθε χρόνο, για νά μας τήν άφανίσουνε στό τέλος. Φτάνουνε όσα μας σκάρωσε και ξεσκάρωσε ό 'Αρτός.

Σωστά τής Άννας τά λόγια και ορόνιμα. "Η Κατινούλα όμως σά νά τό είχε άρεξη νά δοκιμάση·